

Finansklagenemnda Person

Avgjørelse FinKN 2023-339

9.5.2023

Fremtind Forsikring AS

Bilansvar

Dødsulykke — foreldres tap – tredjemannstap – særlig belastning - Bal. § 4.

Avdøde var involvert i en bilulykke våren 2020, og døde på sykehus som følge av skadene 8 dager senere. Avdøde satt i baksetet i bilen og hadde ikke på seg sikkerhetsbelte. Fører av bilen hadde en promille på minst 0,97, og en fart på mellom 90 og 100 km/t i en 30-sone med fartsdumper, da han mistet kontroll over bilen og krasjet inn i en murkant. Føreren og medpassasjerer som satt i forsetet, overlevde hendelsen med mindre skader. Foreldrene til avdøde reiste krav om erstatning etter bilansvarslova. Saken reiste spørsmål om foreldrene har krav på erstatning for påført og fremtidig inntektstap, samt erstatning for utgifter til medisinsk behandling, grunnet helseplager som følge av sønnens død. Nemnda bemerket at det var en særlig tung psykisk påkjenning å miste barn i en trafikkulykke, men at dette ikke var tilstrekkelig for å konkludere med erstatningsansvar. Det avgjørende var om det forelå en "særlig belastning" slik begrepet var trukket opp i rettspraksis. Etter en konkret vurdering kunne nemnda ikke se at de forhold som var trukket frem i saken, var av en slik art at de rettslig sett kunne betegnes "en særlig belastning". Foretaket ble gitt medhold.

Saksfremstilling

Avdøde døde etter en bilulykke i mai. Ulykken skjedde rett etter klokken 04:00. Det var tre personer i bilen. Skadevolder, som hadde kjørt bilen, en medpassasjer, som satt i passasjeretsetet og avdøde som satt i baksetet. Hendelsesforløpet er nærmere beskrevet i straffedommen fra tingretten:

[Skadevolder] forklarte i retten at han den (...) ble hentet av [avdøde] og at de kjøpte alkohol og dro hjem til [avdøde] i (...) utenfor (...) sentrum. Flere andre kamerater av dem kom også dit og [skadevolder] begynte å drikke alkohol i 18-tiden. Etter noen timer dro alle – med unntak av [medpassasjerer] – til en fest hos en bekjent i (...) sentrum.

Etter å ha vært på festen kjørte [skadevolder], [avdøde] og [Y.] tilbake til [avdøde]. [Skadevolder] forklarte i retten at han ikke husker hvem som kjørte bilen, men utelukker ikke at det kan ha vært ham. [Skadevolder], [avdøde], [medpassasjerer] og [Y.] satt seg på kjøkkenet og spiste. [Medpassasjerer] tastet feil PIN-kode på telefonen sin slik at den låste seg og ba [skadevolder] om å kjøre ham hjem for å hente PUK-koden. [Skadevolder] forklarte at han i løpet av kvelden og natten hadde drukket en halvflaske brennevin og en sekspakning øl. Han følte seg beruset, men sa likevel ja til å kjøre. Både [avdøde], [medpassasjerer] og [skadevolder] var i varierende grad påvirket av alkohol. De hadde vært sammen store deler av kvelden og natten, og [skadevolder] var klar over at alle hadde drukket alkohol.

[Medpassasjerer] og [avdøde] sprang om kapp til bilen for å få sitte foran. [Medpassasjerer] kom først frem og [avdøde] satt seg i baksetet. [Y.] ble ikke med. [Skadevolder] brukte sikkerhetsbelte, men kunne ikke huske om han la merke til hvorvidt [medpassasjerer] og [avdøde] brukte sikkerhetsbelte.

Rapport utarbeidet av sakkyndig – senioringeniør V i Statens Vegvesen – viser at begge bilbeltene foran i bilen hadde vært i bruk under ulykken. Det ble ikke funnet spor eller merker på bilbelte eller fester som tilsa at bilbelte i baksetet hadde vært i bruk.

[Skadevolder] forklarte at han ikke husker noe av kjøreturen, bortsett fra «sekundet før det smalt». Han forklarte at han husker at [medpassasjer] kommenterte farten og sa at [skadevolder] var gal. Videre husker han at bilen traff en fartsdump og skar ut av veien. (...)

Da bilen kjørte ut av veien traff den en murkant i en innkjørsel og havnet på venstre side/taket. (...)

Ifølge vitneforklaringen til H., som bodde rett ved ulykkesstedet, kom skadevolder gående mot ham da vitnet kom til stedet. Ifølge vitnet hadde skadevolder kommet ut av bilens bakdør. Fra vitneforklaringen siteres:

(...) I og med at bilen var snudd opp ned tenker vitnet hvordan pokker den svære mannen har kommet seg vekk. Bilen var helt trødd inn. Hvis han som kom først ut av bilen var han som hadde kjørt, er det ikke sikkert det kan stemme. Han kom ut bakdøra. Han var størst av dem. (...)

Både skadevolder og medpassasjer som satt i passasjeret setet fikk lettere skader etter hendelsen, jf. sykehusepikriser datert 10.5.20. I begge epikrisene ble det vist til at hastigheten til bilen hadde vært rundt 120-130 km/t. Ambulansemedarbeider T. forklarte til politiet 11.5.20 at skadevolder selv hadde forklart på ulykkesstedet at "bilen har hatt hastighet over 100 km/t oppover mot ulykkesstedet". Fartsgrensen på stedet var 30 km/t, jf. anmeldelsen av trafikkulykken datert 11.5.20. Av denne fremgikk også at veien var tørr og bar og at sikten var god på ulykkestidspunktet.

Brannvesenet var for øvrig også til stede på ulykkesstedet og bistod med enkle oppgaver som for eksempel å sette på nakkekrager, jf. avhøret med ambulansemedarbeider D. 11.5.20. Han forklarte videre følgende til politiet:

(...) Vitnet hadde lagt merke til at ingen av rutene var knust og at [skadevolder] som lå på utsiden hadde måtte krabbe over kompisen sin på vei ut av bilen. Vitne husker ikke ordrett hva han sa, men det virket som om han hadde en skyldfølelse, fordi han sa ting som "hva er det jeg har gjort", hva er det jeg har stelt i stand". (...)

Vitne N., som også bodde i nærheten av ulykkesstedet, ga blant annet opplysninger om hvordan avdøde ble hentet ut av bilen etter ulykken i avhør av 11.5.20:

[Avdøde] var den siste de dro ut av bilen. På spørsmål om hvordan han lå inne i bilen, forklarer vitnet at han lå helt forvridd. Det er litt vanskelig å finne ut hvordan han var kommet dit. Det var en helt unaturlig stilling. Vitnet beskriver det som at hvis han lå i en seng på rygg, så lå føttene rett frem normalt, korsryggen og kroppen var vridd på høyre side, og hodet lå opp og mot venstre i en vridning under dashbordet. Det så forferdelig ut. Han lå rett ved førerdøra. Vitnet tenker at det som kan ha skjedd er at han har kommet over sjåføren, truffet han i nakken, og gått ned på sida.

Det fløyt med blod i bilen. Det var et virvar. Vitnet har enda ikke forstått hvor var seteryggen og hvor var rattet.

Vitnet forklarer på spørsmål at de ikke endret på noen i bilen for å få han ut. [Avdøde] satt litt fast. De var 3 stykker som fikk han ut. En tok seg av hodet delen og fikk han løs, og 2 dro han ut. De dro han ut bakdøra, bilens høyre bakdør.

Medpassasjer, som satt i passasjeret setet i bilen som krasjet, ble avhørt av politiet 11.5.20. Han forklarte at skadevolder i starten av turen kjørte helt vanlig, men at han etter hvert gasset på i oppoverbakken som ulykken skjedde i. Medpassasjer forklarte at han da sa til skadevolder at "han e gal, og burde roe ned". Til dette svarte skadevolder ifølge avhøret "kjenn de her fartsdumpan".

Hvordan foreldrene (heretter "klagerne") ble kontaktet etter hendelsen ble beskrevet i vitneavhør av G. datert 12.5.20. Vitnet forklarte at han etter han fikk kjennskap til hvem avdøde var, forsøkte å kontakte den ene klageren uten å få kontakt. Han viste deretter til at vitne H. ringte den andre klageren.

Skadevolder ble avhørt av politiet 12.5.20. På spørsmål om hvilken fart han holdt da ulykken skjedde, trodde han at farten var mellom 90 og 100 km/t.

Hvordan avdøde ble håndtert og fulgt opp etter hendelsen ble blant annet beskrevet i beslutning om sakkyndig likundersøkelse av avdøde datert 18.5.20:

Ambulansepersonell på stedet beskriver at avdøde lå med ryggen ned mot A-stolpen på høyre side av bilen. Han hadde ikke frie luftveier og svarte ikke på tilrop. Etter at de fikk avdøde ut av bilen sugde de opp blod fra munnregionen, jf. dok 08,03. Han var bevisstløs hele tiden. Han ble deretter fraktet til (...), jf. dok 08,02. Beskrivelsene fra (...) var at han var "livstruende skadd", for deretter "kritisk skadd". Politiet fikk melding av intensivlege på (...) at [avdøde] døde i løpet av natten til den 17.05.2020.

Toksikologirapportene etter hendelsen, viste at medpassasjerer hadde en alkoholkonsentrasjon på 0,29 ved blodprøve tatt 09:47. Skadevolder hadde en alkoholkonsentrasjon på 0,55 ved blodprøve tatt kl. 10:39.

Klager ble avhørt av politiet 23.6.20. Hun forklarte da at hun utpå natten ble kontaktet på telefon av H. Videre siteres fra avhøret:

Utpå natten ble hun kontaktet på telefon av [H]. Han fortalte at det hadde skjedd en trafikkulykke. Han fortalte videre hvem som var i bilen, og at [avdøde] var bevisstløs. Klagerne satte seg umiddelbart i bilen og kjørte til helsesenteret i (...). Før de kom til (...), ringte hun til [X.], mor til [skadevolder]. [Skadevolder] hadde også vært involvert i ulykken. [X.] hadde ikke hørt noe om ulykken.

På helsesenteret traff de [X.]. Noe av det første hun sa til klager var: "Husk, dem satt seg frivillig inn i bilen." Hun sa videre at [skadevolder] var så lei seg, og at klager måtte gå inn til han. Klager gikk derfor først inn til [skadevolder], før hun gikk inn til sin bevistløse sønn. [Skadevolder] var på det tidspunktet oppegående og pratet. (...)

Da de kom inn til [avdøde] var han fortsatt ikke bevisst. Etter hvert kom ambulanseflyet, som skulle fly [avdøde] til (...). De fikk da beskjed om at de ikke fikk være med, men de klarte å få ordnet flybilletter til en senere avgang med Widerøe.

Tillegg ved gjennomlesning: Ved gjennomlesning var det ønske om å tillegge at de satt flere timer og ventet på ambulanseflyet i (...).

(...)

Konsekvenser for klagerne

Klagerne forteller at livet er ødelagt som følge av ulykken.

Alkoholkonsentrasjonen til skadevolder på tidspunktet for ulykken ble beregnet i toksikologirapport av 3.8.20:

Det kan beregnes at [skadevolder] i forbindelse med kjøringen/ulykken (kl. 0413) hadde en blodalkoholkonsentrasjon eller en mengde alkohol i kroppen som senere kunne føre til en blodalkoholkonsentrasjon som minst var 0,97 promille og mest sannsynlig var rundt 1,6 promille.

Statens vegvesen fikk ikke beregnet hastigheten på kjøretøyet på kollisjonstidspunktet, jf. rapport etter trafikkulykken datert 23.10.20. Dette skyldtes at sporene som ble vist på bildene fra politiet var vage og borte da de ankom ulykkesstedet. Kjøretøyet hadde også for store skader til å vurdere hastighet ut fra inntrykk på kjøretøyet.

Forløpet til avdøde fra ulykken og frem til han døde noen dager senere ble også beskrevet nærmere i erklæring om likskue og likåpning i november samme året:

Han hadde ufrie luftveier og responderte ikke på tiltale. Han ble tatt ut av bilen og transportert til (...) helsesenter. Han ble holdt i stabilt sideleie, fikk nakkekrage og var stabil i blodtrykk, puls og pust med tilførsel av oksygen, men var dypt bevisstløs. [Avdøde] ble på morgenen transportert med luftambulanse til (...) hvor han ble innlagt på intensivavdelingen. CT-undersøkelse ved innleggelse i (...) viste flere spredte blødninger i hjernen samt blødning under hjernens harde hinne og spindelrevshinnen. MR-undersøkelse av hjernen (...) viste områder med signalforandringer i begge hjernehalvdeler, hjernebjelken, lillehjernen samt i områder i

hjernestammen som kunne passe med utbredt diffus hjerneskade, såkalt diffus aksonal skade. Det ble påvist knusning av del av nest øverste nakkevirvel med feilstilling av benfragmentene, men det ble ikke påvist tegn til skade av ryggmargen. Det var litt fortetninger i venstre lunge og det ble påvist et stabilt brudd i bekkenet fortil. Han ble operert dagen etter ulykken med innleggelse av trykkmåler i hjernen og det ble anlagt såkalt skallestrekk for å forsøke å få på plass ustabilt brudd i nakkevirvel. I det videre forløpet fikk han periode med feber og det ble startet antibiotikabehandling for antatt lungebetennelse. Han viste ikke tegn til oppvåkning. Dagen han døde ble han ustabil med lavt blodtrykk. Han fikk hjertestans og døde på morgenen (...) på intensivavdelingen.

Tingretten avsa dom 16.4.21. Skadevolder ble dømt for uaktsomt drap, jf. strl. § 281 og overtredelse av vtrl. §§ 31, 3, 5 og 22. Han ble også fradømt føreretten for alltid og dømt til å betale oppreisningserstatning på kr 125 000 til begge klagerne. Skadevolder vedtok dommen, jf. fullbyrdelsesordre fra politiet datert 13.7.21.

Statsforvalteren konkluderte med at det var i strid med god praksis å ikke direkte rekvirere ambulansefly for å hente avdøde etter ulykken. Spesialist i nevrokirurgi, dr. C., vurderte på bakgrunn av dette om avdødes dødsfall mest sannsynlig ville vært unngått dersom ambulansefly hadde blitt rekvirert direkte i vurdering av 19.10.21. Spesialisten fant det "godt dokumentert at pasienten i forløpet fra skadested til innkommst (...) har vært respiratorisk og sirkulatorisk tilfredsstillende stabilisert". Han konkluderte deretter med at avdøde ikke ville overlevd selv med optimale transportbetingelser.

Norsk pasientskadeerstatning ("**NPE**") avslo deretter erstatningskravet fra klagerne i brev av 22.4.22.

Klagerne krevde erstatning fra forsikringsforetaket i brev av 10.6.22. I brevet viste de blant annet til at skadevolder og medpassasjeren må ha krøpet over eller ramlet ned på avdøde, da de gikk ut av bilen på ulykkesdagen. Forsikringsforetaket avslo kravet i brev av 5.8.22. Foretaket har utbetalt erstatning under klager sine ulykkes- og reiseforsikringer og dekket utgifter til gravferden for avdøde, jf. Foretakets brev av 14.9.22.

Klagerne har i det vesentlige anført at de har krav på erstatning for påført og fremtidig inntektstap, samt erstatning for utgifter til medisinsk behandling. Skadevolder opptrådte grovt uaktsomt eller forsettlig. Legen som kom til stedet uttalte at han aldri hadde sett et menneske så hardt skadet i en bilulykke i en by før, slike skader så man stort sett på motorveier. Kjøreturen, etter at klagerne fikk vite om ulykken, var preget av grusomme ulykkesscenarioer. Klagerne har også vist til at avdøde ble funnet i bilen med en hodefeilstilling og at skadevolder, som veide rundt 100 kg, slapp seg ned på avdøde etter sammenstøtet og kravet over ham for å komme ut. Videre har klagerne vist til hvilken belastning det var å se avdøde kjempe for livet sitt i åtte dager på sykehuset, etter at legen hadde skrudd inn tre skruer i hodet hans med påhengende tre kilos lodd for at ikke nakken skulle komme ut av stilling.

Belastningen har fått store konsekvenser. Den ene klageren er uføretrygdet, men var kommet litt tilbake i jobb igjen før trafikkulykken. Nå har hun imidlertid ikke mulighet til å fungere i jobb. Den andre klageren har, blant annet på grunn av frykt for å måtte rykke ut til en bilulykke, sagt opp jobben sin jobb som (...), og han klarer heller ikke å utføre sin andre jobb. Det er klar årsakssammenheng mellom ulykken og nåværende plager med PTSD, søvnplager, hodepine, angst og slitenhet. Dette har påført inntektstap og utgifter til medisiner, lege-, psykolog, osteopat- og fysioterapeut.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at klagerne ikke har krav på erstatning. Tredjepersonstap er kun unntaksvis erstatningsrettslig vernet. Saken er ikke sammenlignbar med Rt-1960-357, Rt-1985-1011 eller HR-2018-2080-A. I disse dommene kreves det enten "fysisk"

nærhet til dødsfallet eller at forholdene har vært meget spesielle og uventede. Tilfellet i denne saken overgår ikke det som er forventet etter slike alvorlige ulykker. At trafikkulykken og den etterfølgende sykehusbehandlingen i dette tilfellet skal ha ført til selvstendige langvarige helseplager hos klagerne, er en for avledet og upåregnelig skadefølge.

Finansklagenemnda Persons begrunnelse

Spørsmålet er om klagerne har krav på erstatning for påført og fremtidig inntektstap, samt erstatning for utgifter til medisinsk behandling.

Etter bal. § 4 første punktum har en skadelidt krav på erstatning hos foretaket til den motorvognen som "gjør" skade. Videre følger det av lovens § 6 første ledd at erstatningen fastsettes etter "vanlege skadebotreglar når ikkje anna er sagt". Dette betyr at det må foreligge et ansvarsgrunnlag, økonomisk tap og årsakssammenheng mellom ansvarsgrunnlaget og det økonomiske tapet, jf. også skl. § 3-1.

I aktuelle sak foreligger det et ansvarsgrunnlag, ettersom foretaket er ansvarlig for skader en motorvogn "gjør" etter bal. § 4. Spørsmålet er om klagerne er blitt påført et økonomisk tap som følge av hendelsen og om det er faktisk årsakssammenheng mellom hendelsen 9.5.20 og klagerne psykiske plager og anførte økonomiske tap.

Nemnda tar først stilling til om klagerne erstatningskrav ligger utenfor de rettslige grensene for bilansvaret. Mer presist blir spørsmålet om de skadene og tapet klagerne har anført skyldes ulykken er så upåregnelige eller fjerne at foretaket ikke kan holdes ansvarlig.

Spørsmålet om personer som ikke har vært direkte involvert i en skadehendelse har krav på erstatning, har blitt vurdert av Høyesterett i flere tidligere avgjørelser. Høyesterett var tidligere svært tilbakeholden med å tilkjenne erstatning i slike tilfeller, se for eksempel Rt-1960-357, Rt-1966-163 og Rt-1985-1011 (sjokkskadedommene). I HR-2018-2080-A justerte Høyesterett kursen særlig for de tilfeller hvor noen mister barnet sitt som følge av en erstatningsbetingende begivenhet, jf. dommens avsnitt 47 og 48. Dette ble nærmere presisert i avsnitt 48 og 49:

(...) Etter mitt syn bør det ikke lenger stilles krav om at skadesituasjonen var helt ekstraordinær eller særlig gruoppvekkende. Grensene bør være en del romsligere, og trekkes ut fra de følgende linjer:

Den helt spesielt nære personlige og følelsesmessige bindingen som en forelder har til sitt barn, fører til at det alltid vil være en tung psykisk belastning når et barn dør eller blir hardt skadet. Ut fra dette er det generelt ikke upåregnelig med en reaksjon som også innebærer en psykisk skade hos forelderen. Dette gjelder selv om ingen bestemte personer kan lastes for dødsfallet, og selv om ikke forelderen selv er til stede når barnet dør eller blir skadet. For at ansvar for slik psykisk skade hos forelderen skal kunne være aktuelt, må det likevel være forhold knyttet til skadesituasjonen eller omstendighetene rundt den som i seg selv representerer en særlig belastning for forelderen, utover selve tapet av, eller skaden på, barnet. Nærheten mellom den psykiske skaden hos forelderen og den skadegjørende handlingen eller begivenheten vil være et moment i denne vurderingen. Og man må, her som ellers i erstatningsretten, innen rimelighetens grenser knytte vurderingen til den konkrete forelderens forutsetninger, enten vedkommende er alminnelig robust eller mer enn vanlig sårbar.

Høyesteretts uttalelser viser at foreldre til barn som dør, ikke nødvendigvis har krav på erstatning, selv om dødsfallet har medført en betydelig påkjenning. Det kreves i tillegg at det var forhold knyttet til skadesituasjonen eller omstendighetene rundt den som i seg selv representerte en "særlig belastning" for foreldrene. Dette beror på en konkret helhetsvurdering, hvor relevante momenter vil være nærheten mellom den psykiske skaden og skadehendelsen, ansvarsgrunnlaget, samt skadevolders skyld, jf. dommens avsnitt 50. Hvordan dødsbudskapet formidles og hendelsens karakter vil også være av betydning, jf. RG-2005-583.

I HR-2018-2080-A døde en 15 år gammel gutt med downs-syndrom på sykehuset som følge av svikt ved helsehjelpen. Moren var utslitt og fortvilet på grunn av guttens sykdom og situasjon da han ble innlagt, og hun trodde at hun endelig kunne hvile ut. Guttens diagnose ble bekreftet og han skulle opereres dagen etter, med gode utsikter til å bli bra. Med disse forventningene la hun seg for å sove i en seng ved siden av gutten. Da hun våknet dagen etter, fant hun imidlertid gutten død eller døende, uten pust og blå i huden. Hun måtte selv tilkalle helsepersonell for at det kunne bli satt i gang forsøk på gjenoppliving. Høyesterett konkluderte med at omstendighetene rundt dødsfallet utgjorde en særlig belastning for moren. Hennes psykiske skade var derfor ikke så upåregnelig eller fjern at ansvar av den grunn var utelukket.

Retts- og nemndspraksis avsagt etter Høyesteretts justering i HR-2018-2080-A viser etter nemndas syn at terskelen for å få tilkjent erstatning for de nærmeste pårørende fortsatt er høy i saker som gjelder svikt ved helsehjelp. Dette vises her til PSN-2020-6558 og LB-2022-9721. I LB-2022-9721 uttalte retten at til tross for at det er spesielt belastende for foreldrene at ens eget barn begår selvmord, utgjør ikke et selvmord i seg selv en særlig belastning i rettslig forstand. Flertallet i lagmannsretten konkluderte likevel med at foreldrene hadde krav på erstatning. Avgjørende for denne konklusjonen var den samlede belastningen den langvarige behandlingssvikten påførte erstatningssøkerne og at datteren på selvmordstidspunktet var innlagt på sykehus. Foreldrene hadde derfor grunn til å tro at datteren deres var i trygge hender. Dommen er ikke rettskraftig og skal behandles av Høyesterett, jf. HR-2022-2351-U.

Den aktuelle saken skiller seg fra HR-2018-2080-A og LB-2022-9721 på flere punkter. For det første gjelder dommene krav om erstatning etter pasientskadeloven, ikke bal. Dette svekker overføringsverdien, jf. Høyesteretts uttalelser i HR-2018-2080-A avsnitt 47. For det annet ble det i begge avgjørelsene lagt betydelig vekt på at dødsfallet skjedde brått og uventet for de pårørende, ettersom de hadde grunn til å tro at deres barn var i trygge hender hos helsevesenet. Når det gjelder HR-2018-2080-A, skiller den seg også fra aktuelle sak med på hvilken nærhet erstatningssøkeren hadde til klageren, hun fant selv sin sønn død på sykehuset og måtte tilkalle helsehjelp.

Nemnda bemerker at det under enhver omstendighet er en særlig tung psykisk påkjenning å miste sitt eget barn i en trafikkulykke. Langvarige sorgreaksjoner i slike tilfeller er ikke upåregnelig. Men, og som gjennomgangen foran viser, er dette ifølge Høyesterett ikke tilstrekkelig når det skal vurderes om det rettslig sett er grunnlag for erstatning.

Det avgjørende er en ren rettslig vurdering av hvorvidt det foreligger det Høyesterett omtaler som en "særlig belastning". Lagmannsrettsdommen fra 2022 (LB-2022-9721) illustrerer at det ikke er tilstrekkelig at dødsfallet skjer under omstendigheter som gjør at det i alminnelighet blir tyngre å bære. Det er ingen tvil om at klagerne har vært utsatt for en enorm belastning. Dette fremkommer klart av opplysningene i saken. Etter en konkret vurdering kan nemnda likevel ikke se at forholdene som er trukket frem, herunder kjøreturen til sykehuset etter ulykken, uvissheten rundt hvordan avdøde ble liggende i bilen etter hendelsen samt å være vitne til hvordan avdøde kjempet for livet på sykehuset i åtte dager, er av en art som rettslig sett kan betegnes "en særlig belastning", slik innholdet i begrepet er trukket opp i rettspraksis.

Etter dette finner nemnda at klagerne ikke har krav på erstatning for påført og fremtidig inntektstap eller erstatning for utgifter til medisinsk behandling etter bilansvarsloven.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Persons konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Kaja de Vibe Malling (leder), Barbro Paulen (bransjerepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).